

at man anfører, hvad der paa begge Sider kan siges om Sagen, og at den maatte have ledet den høitærede Rigsdagsmand til at anføre, at Ministrene søgte, saavidt det stod i deres Magt, at tilintetgjøre denne retfærdige Fordeling af Repræsentanter derved, at de havde skaffet saa stort et Antal Kongevalgte ind, og at de udtryffeligt i deres Forestilling til Hs. Majestæt havde udtalt, at de havde skaffet et saa stort Antal Kongevalgte, for derved at opveie den Majoritet, som de Danske ellers vilde have ligeoverfor Hertugdømmerne. Jeg mener, som sagt, at denne Forordning ikke har været saa nyttig og gavnlig for Danmark, at der er Grund for Rigsdagen til, paa Grund af denne Nytte og Gavnlighed, at opgive Rigsretsactionen. Jeg kan aldeles ikke forstaae den Betragtning af den ærede Taler, at vi burde opgive Forsølgelsen, fordi det at henvende sig til Rigsretten, vilde være en Fallit-erklæring fra Rigsdagens Side, at den lovgivende Magt, Rigsdagen, derved ligefrem vilde indrømme, at den ikke kunde komme ud af det selv, og derfor maatte henvende sig til en Anden. Jeg troer, at det er en feilagtig Opfattelse af Forholdet imellem Rigsdagen og Rigsretten. Sagen er vistnok den, at det, at benytte Rigsretten, og det, at foranstalte en Rigsretsaction, er et af Folkethingets Midler, og altsaa kan man ikke sige, at Folkethinget har maattet erklære sig fallit, naar det endnu har et Middel og bruger det, for derved at sætte Sagen igjennem. Jeg skal til Slutningen tilføie, at, hvor stor Vægt jeg end lægger paa den Mening, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) fremsatte om denne Sag, saa kan jeg dog ikke lade min Stemme være afhængig af, hvorledes Sagen vil stille sig, selv om Rigsretsactionen vilde, hvad der er blevet udtalt, forhale Afgjørelsen af Fællesforfatnings-spørgsmaalet i nogen Tid; thi det vilde stride imod min Overbeviisning. Jeg vil i denne Sag stemme for en Rigsretsaction, enten det nu nytter noget eller ikke med Hensyn til Udfaldet.

Tscherning: Jeg har saa hurtigt besluttet Ordet igjen, fordi det forekommer mig

at være et afgjørende Punkt, at vi komme til rigtig Erkjendelse af den store Forskjel, der ligger i Begrebet „Forordning“ og „Lov“. Det ærede Medlem, som talte først mod denne Betragtningssaaede, sagde, at man er kommen til at sætte „Forordning“ paa dette Instrument, fordi man før 1848 i Almindelighed benyttede Udtrykket Forordning ogsaa om Lov; man benyttede det islang. Dette var hans Forsættning ogsaa om „Forordningen“ af 26de Juli. Det er imidlertid langt rimeligere at antage, at man, idet man skrev denne Forordning, ret har identificeret sig med det Dieblis, hvori man besandt sig og sølt den meget store Forskjel, der laa mellem Betydningen af Forordning og Lov. Man har erkjendt, at, idet man satte Betegnelsen Forordning her paa, saa gav man en Lov for de Landsdele, hvor „Forordning“ og „Lov“ endnu faldt sammen, og man gav kun en Forordning, det vil sige en kongelig Tillkjendegivelse, der ikke havde Lovskraft, for den Deel af Monarchiet, hvor Ordet Forordning ikke mere betyder det samme som Lov. Det er en overordentlig snild Indretning denne 26de Juli Forordning. Jeg vil i det Hele taget raade de ærede Medlemmer at see denne Forordning nøie igjennem; den er overordentligt snildt indrettet, og indrettet meget brugbar for en vel tænkt og velmeent Udvikling. Det er det Betsynderlige ved denne Forordning, at, dersom der har været Nogen, som har deeltaget i den, som ikke meente det vel med den Udvikling, som vi eftertragte, saa har der maattet være Andre, som have bortescamoteret denne Indflydelse; thi det er det Betsynderlige — det er det, som er det Mærkværdige ved denne Forordning, — at der, hvor den giver Anledning for den danske Landsdeel til gjennem sin Rigsdag at udøve Indflydelse paa at faae en Forandring i den Retning, som vi maatte ønske Forandring i, er den bindende til den anden Side. See paa det ulykkelige Rigsraad — jeg kalder det ulykkeligt, fordi der er saa Mange, der kaste Steen paa det; thi, der er saa Mange, der søle sig „rene“, — see nøie paa det, saa vil man see, at det er et meget nyttigt og brugbart Instrument, seet fra den danske Side af Sagen. See saaledes dets Sammensætning; — jeg